

Osudný den

Dunivý zvuk kroků se nesl halou. A jak se přibližoval, Čismi se více a více začínal bát o osud planety, která se nazývá Země, protože ten, komu patřily ozvěny pevných a rozhodných kroků, dnes zrovna nevypadal, že má dobrou náladu. A zdálo se, že se to nezmění ani za těch pár metrů, které zbývaly, než budou stát přímo u sebe.

Čismovy domněnky se potvrdily. Muž, jenž se právě zastavil, se na něj jenom odměřeně podíval a pokynul mu, ať ho následuje. Čismi se za ním bez váhání vydal. Namířili si to rovnou ke dveřím, kde se vyjímal zlatá cedulka s palcovým nápisem:

Zaran Marikal

Ředitel

Ústav pro kontrolu běhu planet se známkami života

Ředitel rozrazil dveře do kanceláře, rázně se přesunul ke svému stolu a posadil se do křesla za ním. Filank se před něj postavil a netrpělivě očekával, až jeho nadřízený začne. Vtom se ve dveřích objevila mladá žena. „Dobrý den, pane řediteli,“ vyhrkla ze sebe a vypadala, že před chvílí běžela. Upravila si sukni, která se jí trochu vyhrnula. „Dneska máme na programu jako obvykle nějaké recepce, dále tu máme pohovory s těmi novými dodavateli destruktčních biostrojů a pak porada s přednáškou o planetě jménem Země ve velké zasedačce...“ „Ano já vím, Ylang,“ přerušil ji hrubě pan Zaran. Ylang se trochu otřásla, ale nijak na to nereagovala, protože z dřívějších zkušeností se poučila a věděla, že mlčet bude v tuhle chvíli nejlepší, a proto řekla jenom: „Dobře, pane řediteli.“ A posadila se na pohovku pro návštěvy, která byla umístěna vedle dveří.

„Ta prokletá Země a její obyvatelé, jak se vlastně jmenují, Ylang?“ obrátil se na svoji sekretářku, která jenom zalapala po dechu. „Tak to zjisti,“ řekl a v jeho hlase byl slyšet náznak sarkasmu. „Jistě, pane řediteli,“ odpověděla Ylang a začala zuřivě hledat ve svém kapesním počítači. „Říkají si lidé,“ vložil se do rozhovoru Čismi.

„Můj milý Čismi, tvůj problém je v tom, že jsi moc přilnul k této planetě. Ti lidé se skoro zastavili ve vývoji. Nevidím důvod, aby ses do toho nějak angažoval. Řekni mi, co dokázali? Pomalu se zastavují v evoluci. Jiné druhy jsou po tak dlouhé době na značně vyšší úrovni. S některými máme dokonce i přímé spojení. A tihle? Létají do vesmíru, aby zjistili, jestli budou moci svůj odpad skladovat na jiné planetě, nebo hledají místo, kam by se mohli přestěhovat, až zničí svůj dosavadní domov. Tohle není ukázka vyspělosti. Pro to je potřeba víc. Musí se naučit žít tak, aby uchovali svá přírodní bohatství po celé věky, ale oni se snaží vše vyždímat do poslední kapky. To není rozumné. Jsou pozadu. Bohužel pro tebe, já nepodpořím Zemi na dnešní poradě. Je to prostě nedůležitá planeta, která by se dala využít lépe. Třeba jako noclehárna pro intergalaktické cestovatele. Jinak to nevidím. Je mi líto.“ Skončil svůj monolog a čekal, že Čismi odejde a už se tím nebude muset zabývat jinde než na té nudné poradě. Ale Čismi nebyl z těch, kteří se dají jen tak odbýt.

„Pane, dejte jim ještě šanci, je to přece jediná životodárná planeta 45. galaxie v sektoru LN81.“

Ylang si poposedla, protože tušila, co teď přijde.

„Čismi,“ řekl podrážděně pan Zaran, „jsi přece hlavní vedoucí přes vysílání života na planety. Jsi jím právě proto, že sis vždycky věděl rady a že jsi věděl, co prospěje každé planetě. Nevím, co zaslepilo tvůj úsudek, ale co nejdříve by ses na to měl podívat objektivně. Máme ty nejmodernější metody. Není problém zkusit to znovu. A vůbec, přijdu pozdě na schůzku s dodavateli. Říkal jsi přece, že ti chybí pár nových biostrojů.“ Chladně se zasměje a odkráčí z kanceláře.

Čismi na to chtěl něco říct, měl přece připravených tolik argumentů, ale už to nestihl. Zadíval se na Ylang. Ona mu pohled oplátila a pronesla: „On už názor nezmění.“

„Možná ano, když vymyslím něco skvělého,“ snažil se usilovně přemýšlet a přitom pochodoval po kanceláři sem a tam.

„Máš na to jenom hodinu, Čismi, to se nedá zvládnout,“ pokračovala trochu posmutněle Ylang.

Náhle se Čismi zastavil a vítězoslavně vykřikl: „Už to mám!“ Dívka na pohovce se na něj nechápavě podívala.

„Pokud nevyjde tohle, tak už nic,“ přemítal nahlas. „Uvidíme se na poradě, Ylang,“ řekl ve spěchu a vyběhl z místnosti. Ylang jen zavrtěla hlavou, vytáhla svůj kapesní počítač a začala se konečně věnovat svojí práci.

Pan Zaran se od rána, kdy vstoupil do svého království, ještě nezastavil. A tak byl, jak se patří, nevrlý. Vlastně to nebylo nic neobvyklého, protože v ústavu pro dohled nad planetami se známkami života na něj každý den čekala jenom spousta práce, neboť tato instituce byla považována za jednu z nejdůležitější pro běh vesmíru. Jenže dneska má ještě navíc řešit problém řadové planety, která by se za jiných okolností bez dlouhých průtahů určila k destrukci. Nechápal, co na ní jeho představení vidí, nicméně se musel dostavit poradě, kde se o velkém zájmu nadřazených snad dozví více.

Rázně, jak bylo jeho zvykem, vešel do zasedací místnosti, za ním vcupitala i Ylang, ale ve dveřích se pan Zaran zarazil. „Myslel jsem, že tohle bude porada pouze pro členy rady,“ řekl a v jeho hlase bylo znát překvapení, když v místnosti uviděl Čismiho.

„Také měla být, ale nakonec jsme se rozhodli, že bude lepší, když planetě Zemi budeme věnovat více pozornosti, protože váš zaměstnanec Čismi přišel s opravdu skvostným nápadem a navíc je to jediná planeta 45. galaxie v sektoru LN81, kde existuje život,“ vysvětlil muž, který seděl v čele stolu. Pan Zaran hněvem zbělal jako stěny zasedačky, ale doufal, že to na něm není poznat, a tak se ovládl a mlčky se posadil na volnou židli u stolu. A jeho sekretářka si vyhlédla místo opodál.

„Výborně,“ začal muž, jenž mluvil prve, „jsme tu všichni, tak se posuneme v programu.“ Když domluvil, podíval se směrem k Čismimu, který stál zatím bokem, a pokynul mu, ať prezentuje svůj nápad.

Další čtyři včetně pana Zarana, co seděli za stolem, upřeli svůj zrak na Čismiho.

Čismimu se sevřelo hrdlo. Polkl, aby ho trochu uvolnil, a pak promluvil: „Můj nápad spočívá v tom, že bychom mohli z planety Země vytvořit muzeum.“ Nejistě se podíval na svého šéfa, kterému se ještě pořádně nevrátila normální barva, a pak pokračoval: „Země by mohla být dobrá ukázka toho, jak začínal náš evoluční vývoj.“ Na chvíli se odmlčel a v tom mu skočila do řeči žena, která seděla naproti pana Zarana. „A mohl byste nás trochu blíže seznámit s tím, v jakém stavu se právě Země nachází a jak se do tohoto stavu dostala?“

Čismi se nenechal vyvést z míry. „Zajisté, zhruba před čtyřmi a půl miliardami let vznikla Země spolu se svojí galaxií obvyklým způsobem. Kumulování materiálu, nic víc. Zhruba v půlce jejího dosavadního trvání jsme směrem k Zemi poslali kometu s životodárnými zárodky. Aplikace proběhla úspěšně, protože se na planetě vyskytovala voda a kyslík, který napomohl k dalšímu vývoji. Dlouhé dějiny přeskočím, protože se nijak neliší od našich ostatních pokusů s podobnými planetami.“

A proto se dostanu až k současnosti. V dnešní době umí lidé číst, psát, zvládnou i trochu složitější matematické operace, dále třídí odpad a velkou většinu z něho recyklují. Snaží se o to, aby Země nebyla skládkou a nebo jenom holým místem bez rostlin a zvířat, kde budou jejich životy bez cílů a bez dobrého pocitu, že zanechali Zemi lepší. Naučili se zpracovávat energii v souladu s přírodou, k čemuž jim pomáhá vítr a voda. Postupem času přišli i na to, jak se dostat ze své planety, a létají i do vesmíru, kde zkoumají různé aspekty,

aby zjistili, zda jsou zde sami, studují historii vesmíru. Měl jsem možnost seznámit se s jejich teoriemi více a musí říci, že se velmi přibližují realitě. Myslím, že jejich vývoj se opravdu posunul a bylo by skutečně zajímavé je pozorovat při jejich dalším počínání. V popularitě by taková exkurze předčila i naše 3D simulace a zvýšil by se zájem mladých lidí o evoluci,”“ dokončil myšlenku Čismi a čekal, jaká bude reakce přisedících.

„Ale podle mých informací je to jenom kapka v moři, jejich vývoj se teď značně zpomalil, nedokáží hospodařit s vodou a veškeré suroviny, které jim pomáhají v rozvoji, se snaží co nejvíce vyčerpat,“ pronesl muž sedící napravo od pana Zarana. „Možná vám můj postoj bude připadat trochu skeptický, mladý muži, ale nevidím důvod, aby tato planeta byla ukázkou evolučního vývoje. Já navrhuji, aby na ni byla poslána kometa s novými zárodky a dát této planetě vlastně druhý pokus, protože je důležité, aby zůstal život v tomto sektoru. Myslím, že je to nejlepší kompromis mezi zničením a tím, co navrhujete vy.“

Čismi se podíval na pana Zarana a ten se trochu pousmál. Pak se podíval na ostatní a ti nevypadali, že by chtěli nějak oponovat. Pomalu se ho zhostila beznaděj. Dokonce ani muž sedící v čele nejevil známky nesouhlasu. Nakonec promluvil: „Ano, také si myslím, že je to vhodné řešení. Kdy je nejbližší volný termín pro tato opatření?“ obrátil se na pana Zarana.

Ten se podíval do svého elektronického diáře. „Je to až za 2000 pozemských let, protože se mi zatím nepodařilo sehnat dobrého dodavatele přístrojů k tomuto určených. Doufejme, že za tuto dobu planetu Zemi její obyvatelé nijak zvláště nezdevastují,“ ironicky se pousmál.

„Dobře, tak tedy ukončuji dnešní poradou. Musíme se všichni vrátit ke svojí práci. A není čas dále protahovat tuhle kausu. Bude se to přece ještě projednávat v kontrolním úřadu pro příslušný sektor. Ti sami budou muset uznat, jestli je to opravdu nejlepší postup.“ Řekl jakoby na vysvětlenou k Čismimu, když viděl, jak mladík posmutněl. Na to se zvedl a odešel z místnosti. Ostatní kolegové ho následovali.

Zůstali tam jenom Čismi, pan Zaran a Ylang. Tíživé ticho přerušil hlas ředitele: „Já jsem ti říkal, že jiné řešení není možné. Proč ti na tom vlastně tolik záleží?“

„Byl to můj první úkol, který jsem zde dostal,“ odpověděl Čismi. „Trochu z nostalgie mě to vzalo.“

Pan Zaran byl sice velice rázný a pragmatický, ale rozhodně se nedalo říct, že by neměl pochopení, a proto dal Čismimu alespoň malou naději: „Vždyť víš, že před každým zásahem do běhu planet se musí znovu vyšetřit, jestli se nezměnily podmínky. Takže se klidně může stát, že se lidstvo posune ve vývoji do takové míry, že nebude třeba se jich zbavovat.“

Ylang se osmělila a zeptala se: „Myslíte, že to ti lidé dokážou?“

„Ylang, abych řekl pravdu, tak mně, je to v podstatě jedno, ale Čismi by v to měl doufa,“ řekl pan Zaran a odešel, protože jak často říkával, čas je vesmíru pomíjivý a je potřeba ho plnohodnotně využít. Ylang ho samozřejmě následovala, ale ještě předtím Čismiho přátelsky poklepala na rameno.

Čismi chvíli seděl a přemítal o tom, co se dnes stalo. Ne moc dlouho, protože měl spoustu práce, která se mu nakupila, zatímco byl na poradě. A navíc v něm pořád zůstávalo to světýlko, které vyplňovalo jeho duši pocitem víry. Víry, jež mu dovolí netrápit se, dokud nenastane osudný den a nebude rozhodnuto. Promnul si oči, potichu vstal a zanechal místnost prázdnou.

Aurorka: Markéta Rýcová

Škola: Slovanské gymnázium Olomouc

Třída: 2.B

Datum narození: 27.3.1991